

Tél

2017. XXVII. ÉVF. 4. (160.) SZ.

Az Újpesti Baptista Gyülekezet lapja

ALAPÍTÁSI ÉV: 1936

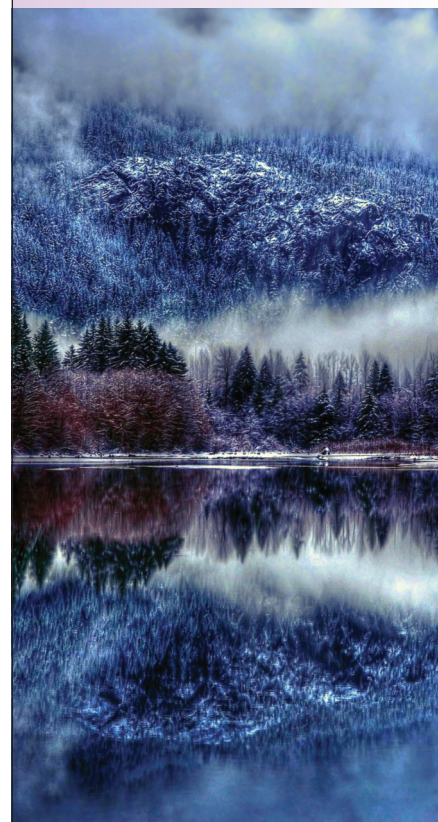
VersElő

Téli hangok

*zúzmara olvad cseppen a víz
fütytyent néha a csíz
roppan a völgyben pendül a jég
szór rá darát az ég
fák fagyos alján túr a rigó
szirtről csusszan a hó
sombokor ágán surran a szél
halkan zenél a tél*

*szólnak a hangok tél idején
s hozzá dúdolok én*

Gryllus Vilmos

Kedveseim

A lelkipásztor rovata

Változások között

A lassan mögöttünk elterülő esztendő számos emlékezést hozhat elő bennünk. 500 éve volt a reformáció jeles napja, 1517. október 31., amikor Luther Márton úgy érezte, szükség van arra, hogy változzon az egyház, a világ, hogy térjünk vissza az Igéhez, és fogadjuk el a bűnbocsánatot Isten ajándékaként kegyelemből, hit által. Mennyi harc következett a reformátor életében ezután. Nem volt könnyű útja. Mivel azonban Isten munkálkodott általa és reformátortársai által, így hálaadással emlékezünk áldozatvállaló szolgálatára.

Ebben az esztendőben volt 100 éve annak, hogy Kornya Mihály testvérünk, akit a baptista misszió kiemelkedő alakjaként tartunk számon, befejezte földi életét. Milyen nagyszerű fordulatot hozott az életében az, hogy elfogadta Jézus Krisztust személyes megváltójának, és 1875-ben a Fehér-Körösben Meyer Henrik által bemeztetett. Elkezdődött missziós szolgálata, amely által sok ezer ember ismerte meg a Szentírás igazságait, és vált Krisztus követőjévé. Hálásak vagyunk életéért, szolgálatáért. Ha visszanézünk a mögöttünk lévő évszakakra, akkor emlékezhetünk a nagyon hideg téli napokra, amikor még csak vártuk, hogy eljőjön a kikelet, hogy kinyíljon a természet, hogy virágokat, leveleket láthassunk, hogy gyümölcsök teremjenek. Visszanézve látjuk, hogy mindez már megvalósult ebben az évben is. Az évszakok váltakozása Isten

ígéretének beteljesedése. A föld működik, biztosítja az élet lehetőségét, az emberiségnek van otthona, van ennivalónk, van ruházatunk, és hála van a szívünkben. Az ünnepek felé közeledve megerősödik bennem az a hit, hogy Isten szeretete, kegyelme biztosan átvezet életünk minden szakaszán. Csaknem kétezer éve annak, hogy Jézus Krisztus eljött közénk. Vállalta a földi lét minden nehezét, embersorsunk nyomorúságait, küzdelmeinket. Bemerítő János előkészítette, majd Jézus járta az utat, amely a földi lét és a menny között hídként is áll, sőt ő maga lett úttá, igazsággá, életté mindnyájunk számára.

Most a természet csendesén elpihen, hogy néhány hónapon keresztül „aludjon”, de majd újra eljön a tavasz, Isten ígéretei beteljesednek rajtunk. Eközben készülünk a nagy találkozásra is, amikor Isten országának nagyszerű dicsőségében örökre övele élhetünk.

Addig azonban Isten munkatársai lehetünk. A példaképek előttünk állnak, s mi felsorakozunk, hogy a nekünk adott talentumokat befektessük, forgassuk, dolgozzunk, szolgáljunk, jól kihasználva az alkalmas időt. Veszélyek között, fenyegetettségben vagy teljes békében szolgálhatunk – nem az a kérdés, hanem hogy „csak Jézusnak szolgálni érdemes itt”!

Életünk, ünneplésünk hozzá vigyen közelebb!

Mészáros Kornél

Isten útjai

Csodák!

A csodának egy különös formáját tapasztaltuk meg 2017 októberében feleségemmel. Isten minket használt fel arra, hogy tegyünk csodát másokkal. Ez nagy örömet hozott nekünk. Az történt, hogy rétesüzletünket be kellett zárunk. Sok rétesalapanyag maradt, és kerestük a lehetőséget, mit tegyünk, hogy ez ne legyen nekünk veszteség. Aznap még dolgoztunk, és mondtam a feleségemnek: az jutott eszembe, hogy ezt az alapanyagot le kell sütni és valakiknek fel kell ajánlani jótéteményként. Tudom, hogy Isten juttatta eszembe, hogy így cselekedjünk. Feleségem ennek szellemében meg is találta, hogy hova kerüljön ez az adomány. Így tudtunk elszállítani 120 db friss meleg rétest egy gyermekotthonnak. Megrendítő volt számunkra, amikor megláttuk az ott lakó 30 árva gyermeket. Láttuk a szeretethiányukat abban,

ahogy a gondozókat ölelgették, miniket simogattak.

Aznap megtapasztaltuk azt is, hogy Isten nem marad adós, ugyanis az üzlet aznapi forgalmát is megduplázta.

Ha Isten engedelmes eszközeivé válnunk, ő bőséggel áraszt el bennünket, hogy ne csak várjuk a csodát, hanem mi is csodát tehesünk általa.

Papp Ferenc

Páros oldal

Az esti alma

A családomért (t)eszem

Valamiért mindig is gondoltam arra, hogy egészségesen kell étkezni. Korábban ez csak annyit jelentett, hogy nem sóztam túl semmit, de az idő előrehaladtával igyekszem jobban odafigyelni, hogy mit eszem, a feleségem is egészségesen főz. Alapvető dolog, hogy a zöldség és a gyümölcs egészséges. Ezért minden szombaton, ha tehetem, elmegyek a piacra, és az ismert helyekről feltöltöm a gyümölcsös-, zöldségeskosarakat a következő hétre. Ránézésre sejtem, hogy melyik alma finom, melyik uborka jó ropogós. Naponta eszem két-három almát és más zöldséget is. A munkahelyemen mindig csodálkoznak a munkatársaim, hogy honnan vettem ilyen paradicsomot vagy olyan retket, amit a reggelihez fogyasztok. A válasz egyszerű: a piacról.

Nem mindenki tartja ilyen fontosnak a naponkénti zöldség-, gyümölcs-evést. Mindenféle változatos módon próbálom rávenni a környezetemben élőket az egészséges táplálkozásra, de sokszor csupán gyenge részered-

ményeket érek el. A kislányunk sincs oda a zöldségért, gyümölcsért, persze a gyerekek sokszor válogatósak. Viszont egyik este, amikor almát pucoltam és felnegyedeltem, próbaképpen nyújtottam neki is egy darabot. Az alma finomnak bizonyult. Ezen felbuzdulva hoztam még egyet, az is elfogyott.

Azóta minden este vacsora és fürdés után hozom az almákat, felvágom, pucolom és dobom a kanapé felé a család „hölgy tagjaihoz”. Jó móka. Szinte már megszokott dolog lett, hogy az esti mese almaevéssel jár együtt, és ha elfelejteném, akkor sem marad el, mert már nem csak nekem fontos.

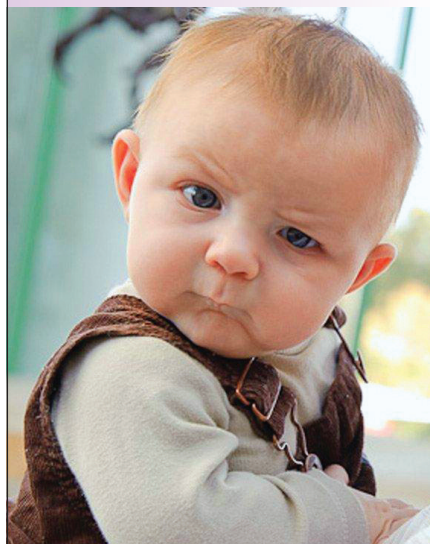
s. n.

Segítség

A kis diktátor

Na, itt vagyok. Nyugi! Csak semmi pánik! Ha szépen engedelmeskedtek, akkor ki fogunk jönni egymással... Kérem a vacsorámat! Fürdetés? Arról most szó sem lehet! Éhes vagyok! Hé! Én nem tréfálok. Ha nem tudunk szót érteni, ordítok. Fúj, mi ez a lötyty?? Én normális kaját kértem. Utálom ezt a tápszert!

...Ébresztő! Nem halljátok?! Oá-á-á! Hogy tudtok nyugodtan aludni, amikor tele a pelusom? Tessék tisztába tenni! Ja, és teát is kérek!...

Melyik új szülőpár ne esett volna át egyszer azon az érzésen, hogy a dolgok nem úgy történnek többé, ahogy ők szeretnék. A kis újszülött egyszerűen átvette a hatalmat. Sírása parancs, a kompromisszumkészség legcsekélyebb jele nélkül, parancs, amit teljesíteni kell, méghozzá azonnal.

Tény, hogy a kisbaba érkezése a sok új öröm mellett sok új kötöttséget is hoz a házaspár életébe. Nem szükségszerű azonban, hogy nagyot sóhajtva egyszerűen tudomásul vegyék azt – behódoljanak. Sorozatunkban arra próbálunk választ keresni, hogyan lehet ezeket a kötöttségeket tudatosan beépíteni férj és feleség kapcsolatába.

M. Kovács László

(Következik:
Több, mint munkamegosztás)

MásHol

Nem élhetünk örökké?

Nem élhetünk örökké – hirdették újságok szalagcímei nemrégiben. A cikkekben arról olvashattunk, hogy holland kutatók azt állítják, felfedezték az emberi élettartam végső határát. Számításaik szerint a nőknél 115,7 év a plafon, míg a férfiaknál 114,1 év. Az átlagéletkort tekintve ugyan az emberek tovább élnek, de a legidősebbek nem lettek öregebbek, mint korábban. A kutatás szerint egyértelműen van valamilyen felső határ (kb. 120 év), ami nem változik, és amit nem tudunk átlépni annak ellenére sem, hogy a tudomány és az orvoslás rohamosan fejlődik.

A hírt olvasva azonnal egy másik, jóval régebbi írás jutott eszembe. Alig kell néhányat lapoznunk a Bibliában, hogy a következőt lássuk: „Akkor ezt mondta az Úr: Ne maradjon lelkem örökké az emberben, hiszen ő csak test. Legyen az életkora százhusz esztendő.” (1Móz 6,3) Van ugyan néhány ember a Biblia elején, aki ennél tovább élt, de a későbbiekben, majd az egész történelem során mind a mai napig azt látjuk, hogy ha az éppen aktuális „világ legidősebb emberéről” hallunk, akkor ő maximum 120

éves. Érdekes látni, amikor a tudomány felfedez egy több ezer évvel ezelőtt leírt bibliai igazságot.

A hírben az gondolkodtatott el igazán, hogy halandó emberként mennyire ragaszkodunk ahhoz, hogy minél tovább élhessünk ezen a földön. Különösen jellemző ez a kötődés az Isten nélkül élő emberekre, hiszen nekik nincs reményük az örök életben. Sokszor azonban hívőként is nehéz szembenéznünk azzal, hogy egyszer ez a testi élet véget ér. Pál apostol szavai jutnak eszembe: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”, valamint „vagyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél” (Fil 1,21 és 23). Mekkora hitet, milyen mély Istennel való kapcsolatot jelenthetett ezt őszintén kimondani! Mégis ő is szeretett volna tovább itt maradni, mindenekelőtt azért, hogy szolgálhasson, s még többekhez eljuttathassa az evangélium üzenetét.

Nem élhetünk örökké? Ebben a gyenge, testi életünkben valóban nem. Azonban sokkal dicsőségesebb és teljesebb örök élet vár ránk!

R. Áron

Igyekeztek a város jólétén...

● A reformáció 500. évfordulója kapcsán konferenciát rendeztek szeptember 21-én az Újpesti Városháza Dísztermében. Az önkormányzat képviselőjében dr. Zsigmond Barna Pál alpolgármester kiemelte: „Újpest sokszínű, barátságos, befogadó város, ahol jól megférnek egymás mellett a különböző társadalmi, nemzetiségi, vallási csoportokhoz tartozó polgárok. Itt hagyománya van a megértésnek, a felekezetek békés egymás mellett élésének... szimbolikusan tekintjük, hogy a Szent István tér százméteres körzetében valamennyi történelmi egyház temploma megtalálható.”

● Október 26-án a Benkő István Református Iskola által szervezett fakélyás felvonulással emlékeztünk az újpesti protestáns egyházakkal arra, miként él és hat ma is a reformáció. Az eseményen több száz gyermek, felnőtt és idős vett részt a baptista, evangélikus, református gyülekezetekből. Az iskolából a teljes tanári kar, valamint minden osztály képviseltette

magát. Az alkalom megnyitóján Böszörményi Gergely köszöntötte az egybegyűlteket, majd a menet elindult, hogy érintve az újpesti protestáns templomokat az Újpest, Belsővárosi Református Templomban közös áhítattal zárjuk az estét, ahol Loránt Gábor református lelkipásztor beszélt arról, milyen fontos hitből, hit által és hitben élni. A tömeg kis fakélyákat tartva, énekelve szelte át Újpest utcáit. Mészáros Kornél lelkipásztorunk az „európai baptizmus atyját”, Johann Gerhard Onckent idézve mondta: „minden baptista misszionárius”. Ezen a felvonuláson mindannyian egy kicsit misszionáriusok lehettünk. „Gondolkodásokat teljesen meg kell újítanotok” (Ef 2,23) – hangzott el a felszólítás Csoportné Fekesházy Márta, az iskola hittantanára által. Ezt jelenti a reformáció. Megújulni hitben napról napra, nem szégyellni Istent, és nem csak magunknak megtartani a hitünket.

Nagy Bálint

Létlge

„Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.” (Máté 25,32)

Minden Biblia-olvasó előtt ismerős az a példabeszéd, amely a fenti mondattal kezdődik. A benne szereplők egyik része öröklí a számára elkészített országot, a többiek pedig mennek az örök tűzre.

De mi volt a különbség a két csoport között?

Gyakran úgy gondolunk erre a jövőbeli eseményre, mint a farkasok és bárányok szétválasztására. Csakhogy a példázat juhokról és kecskékről beszél. Mit tudhatunk e két jószágáról? Mindkettő az ember által tartott, tenyésztett, pásztort, és tartója számára többféle szempontból hasznos. Mindkettő legelésző életmódú, növényevő állat, és nyájban él. Ha láttunk már juhnyáját, emlékezhettünk rá, hogy a legtöbbször a bárányok közt ott legel néhány kecske is. Számomra azért megrendítő a hasonlat, mert kecskék és juhok együtt élnek a nyájban. Egy nyájhoz tartoznak. Ugyanazt a táplálékot fogyasztják, illetve ugyanazon az itatóhelyen oltják szomjukat. A pásztoruk is egy. A végső cél előtt mégis el lesznek választva.

Mit jelent ez nekünk?

Sokakkal egy nyájhoz tartozóan éljük hívó életünket. Ugyanazt a lelki táplálékot kapjuk. Ugyanolyan pásztoralás alatt, egyazon legelőn (gyülekezetben, énekkarban stb.) élünk. Hasonló életúton járunk... mégis, az utolsó ítéletkor eltérően is dönthet felőlünk a pásztor. Még abban is hasonlítunk egymáshoz, hogy csodálkozva kérdezzük: „Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy meztelennek, betegen vagy börtönben...?” A különbség csupán annyi a két csoport között, amit megtettek vagy nem tettek meg egygel a legkisebbek közül. Segíts, Uram, hogy észrevegyelek a (leg)kisebbekben!

Asztalos Imre

Természetes

Akik a tavasz dalait őrzik...

Szeretem a rigókat. Leginkább a hangjuk miatt. Kevés annál szebb időszak van, mint amikor a levegő végre újra megtelik virágillattal és madárénekkel. A szárnyas dalnokok olyankor magasra hágnak, az utcák és parkok előadótereiké, az antenák és tetőgerincek alkalmi pódiummá válnak, nekünk pedig nincs más dolgunk, mint elmerülni az összetett dallamok világában. Decemberben a madárdalnak viszont már rég nyoma veszett, a házak, a terek csak a város zajait visszhangozzák. Persze a tarka madárfütty az enyhülő napok színesedő világához illik, nem a hűvös szürkeséghez. Na meg az ehhez fogható fogvacogtató téli napokon a fagyos utcák daltalan világát aligha lenne jogos számonkérni a kis tollas művészek.

Most nem lehet énekelni. Miért is kellene? Nem megfelelőek a körülmények.

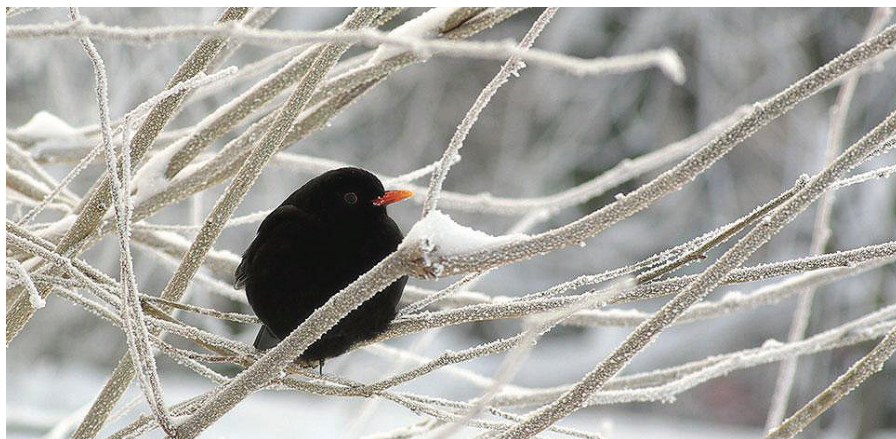
Ezek után nem csoda, mennyire meglepődtem, amikor egy fázós napon a végtelen hófergetegben bandukolva egyszer csak ki tudja, merről, ismerős hangfoszlányokat sodort felém a téli szél.

Valószerűtlenül cseng, távoli, mint a tavasz – gondoltam magamban. Úgy sejtettem, több száz méterre előttem lehet még. Vagy mégsem? Most már mintha mögülem szólna! Mi van itt?! Na, járunk csak utána! Nem volt messze, csak néhány méterre tőlem. Mint valami börtönben, csupasz ágak rácsai mögött, egy sűrű tövisbokor alján ücsörgött. Sárga csórét alig mozdította, csak résnyire tárta, éppen annyira, hogy egy csöppnyi meleg lehelettel egy másik világból a tavasz hangja is kiférjen rajta, de a tél szele el ne ragadhasa. Csöndes, de mégis biztos, reménnyel teli börtöndal, a színek éneke ez. És egyszer csak pár méternyi kikelet kerekedett körénk, a szürkeség vissza lépett, és talán a téli szél sem volt már olyan hideg...

Mosolyogva folytattam utamat, és közben már egy másik börtönének történetén járt az eszem a Bibliából. Bilincsek közt, kalodában nem lehet énekelni! Miért is kellene?! Hiszen nem megfelelőek a körülmények! De akik az örök tavasz dalait őrzik... és már zeng is! Ének hangzik, föld remeg, bilincs hullik, ajtó nyílik, a sötét visszalép, világosság dereng, és egy emberszívben fény gyúl, élet terem.

Azokhoz szólok, akik az örök tavasz dalait őrzik! A legnagyobb téiben se hallgassatok!

Papp Szabolcs

Hétmérföldes

Mit tanultam

Érdekes érzések támadnak bennem, amikor arra gondolok, hogy most már egyéves távlatról beszélek, amikor azt mondom, külföldre jöttem.

Nehéz lenne mindent összegezni, ami ebben az évben történt, talán nem is nagyon tudnám, hol kezdjem. Mégis olyan, mintha egy pillanat lett volna az egész! Mintha csak most tettem volna meg az első lépést! Ahogyan elindultam Hollandiába, és amit ott átélhettem abban a két és fél hónapban, majd az otthon töltött egy hónap után Anglia. Így van ez a mindennapokkal is. Eljön a hétvége, amire aztán úgy gondolunk, mintha nem is lett volna. Újraindul a hét, és a sok elfoglaltság közepette meglepődve állapítjuk meg, hogy újra hétvége van!

Éppen így érzem most magam az utóbbi évet tekintve. Mintha csak egy mozgalmas hétköznapon mentem volna keresztül. Talán az idő egy kicsit új értelmet is nyert számomra. Csodálatos volt megtapasztalni, hogy az Úr mindvégig velem volt, és nyilvánvaló volt a jelenléte az életemben. Ezelőtt sok olyan időszakon mentem keresztül, amit aztán nem nagyon értettem, mi miért alakult úgy, ahogy. Valahogy ezt az egy dolgot semmiképpen nem tudnám elmondani erről az évről. Minden olyan nyilvánvaló és letisztult. Nem volt lépés, amit fölöslegesnek érezhetnék utólag. Persze mit is mondhatnék... Hiszen még mindig az elején vagyok a dolgoknak.

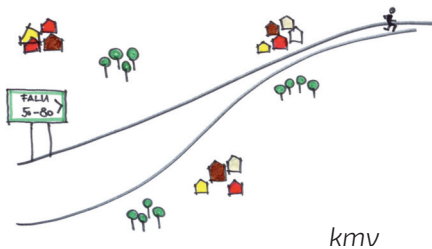
Mindenesetre sok örök emléket kaptam, és úgy érzem, nagyszerű előkészítést a továbbiaknak. Bízom, hogy az Úr itt is helyet talált számomra a szolgálatban és az őt való magasztalásban is. Adja az Úr, hogy éppen úgy élhessem meg a hívó életem is, mint egy mozgalmas hétköznapot! Tele áldásokkal és gyümölcstermő élettel.

Két rövid igeverssel szeretném zárni ezt az évet és gondolataimat, úgy érzem, sokszor jellemezték ezt az évet: „Az embernek az értelme terveli ki útját, de az Úr irányítja járását” (Péld 16,9) és „Bízd az Úrra dolgadoit, akkor teljesülnek szándékaid” (Péld 16,3).

Kovács Sándor

Otthon

Hazatérés

– Ti vagytok a legrosszabb szülők! Tudni sem akarok rólatok! Bárcsak elmehetnék ebből a házból, és másik apát és anyát kaphatnék! Hanni arca vörös volt a haragtól, indulatosan toporzékolt és dühösen nézett a szüleire.

Apa nyugodtan felelt:

– Jól van, Hanni. Ha így gondolkozol apádról, anyádról, akkor csak menj. Keresd másik szülőket, akik jobban gondoskodnak rólad, és akiket szeretni tudsz.

Hanni lecsendesült. Ránézett az apjára. Milyen idegen volt most a hangja! Komolyan azt akarta, hogy elmenjen? Meg akart szabadulni tőle?

Hanni nagyon nevetlen volt, így megbüntették. De nem akarta belátni, hogy megérdemelte a büntetést, ezért lett dühös.

– Csak rajta, Hanni, menj! Hozd a kabátodat, és indulj!

Apa még most is nyugodtan, de háttározottan beszélt. Hanni továbbra is dúlt-fúlt.

– Megyek már! – felelte, és hozta a kabátját.

Hálósobájába érve mégis könnyes lett a szeme. Reszkető kézzel gombolta be a kabátot. Hová is menjen?

Pénze nincs, senkit sem ismer, aki befogadná. Szomorúan ballagott le a lépcsőn, és kifordult az utcára. Lassan bandukolt végig a hosszú fasoron. Mikor az országutat elérte, megállt. Körülnézett. Most hová? Zokogva leült az út mellett a fűbe. Keserűen gondolta végig, hogy teljesen egyedül maradt, elhagyatva, senki nem szereti, mindenki lemondott róla.

Apa azonban utánament. Egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Míg Hanni úgy érezte, hogy az egész világ elfordult tőle, csöndes sírdogálása közben hirtelen átölelte két erős kar. Apa volt! Hanni odaborult széles vállára.

Apa nem nézett rá haragosan. Így könnyebb volt megmondania, hogy nagyon sajnálja nevetlen viselkedését. Odasúgta apjának:

– Megbocsátasz...? Hazamehetek?

Apa gyengéden homlokon csókolt és magához ölelte. Ez volt a felelet. Hazafelé szorosan fogták egymás kezét.

Sok ember ugyanígy van Istennel. Képtelenek meglátni a jóságát, nem engedik, hogy bármit mondjon nekik, keménynek, könyörtelennek tartják, hátat fordítanak neki, és egyre messzebb futnak tőle. Isten azonban szereti őket. Arra vár, hogy bűnös magatartásukat belássák, és visszatérjenek hozzá. Meg akar bocsátani, be akarja fogadni őket. Olyan kapcsolatban akar lenni velük, mint apa a gyermekeivel, akiknek örökkévaló otthont kínál.

Te megfordultál-e már az utadon? ●

Földöntúli üzenet

A tudósok régóta gondolkoznak azon, van-e az embereken kívül is élet az univerzumban. Ezért olyan eszközöket fejlesztettek ki, amelyekkel talán meghallhatnánk és megérthetnénk egy üzenetet, ami nem az emberektől származik. Ezek a készülékek magasan fönt az égben vagy az óriási sivatagokban várják a jeleket.

Kaptunk már földöntúli üzeneteket drága űrberendezések nélkül is! Az egyiket itt találod egy titokzatos

számsor formájában. Meg tudják fejteni azok az ügyes gyerekek, akik ismerik már az írást, és azok a felnőttek, akik ismerik az Írást. Az üzenet:

16 6 24 26
25 35 29 15 6 26 6 26 26
17 7 14 26 6 14
16 1
1
16 6 9 26 1 24 26 19

Meg tudod fejteni a kódot? ●

5let

Mit is adhatnék...?

Mit ajándékozzon, aki nem tud miből vásárolni (például mert gyerek)? És mit lehet annak ajándékozni, akinek mindene megvan? Ajándékozzunk ajándékkupont! Olyat, amit mi írunk! Egy kis papírra (díszíthető is) írjuk föl annak a nevét, akit szeretnénk megajándékozni, majd alá vagy a hátoldalra írunk egy felajánlást, ami örömet, segítséget jelenthet annak, akinek adni szeretnénk. Ez a mi ajándékkuponunk, amit a megajándékozott beválthat rajtunk akkor, amikor ő szeretné, és annyszor, amilyen érvényességet a kuponra írunk. Például:

Anyának: Megmasszírozom a talpad. Beváltható 3-szor, alkalmanként legalább 10 percre.

Apának: Egy szombaton kisöpröm a garázst vagy ágyba viszem a reggelidet. Választható.

Gyereknek: Egy este elkészítem a kedvenc vacsorádat, és utána megnézzük a kedvenc (rajz)filmeket.

Kistestvérnek: Hatvan percig azt játszunk, amit te szeretnél.

Nagytestvérnek: Megterítek helyetted egy vacsorakor.

Nagynak: Segítek a bevásárlásnál szatyrot cipelni. Beváltható egy hónapig minden szombat délelőtt.

Papának: Meglátogatlak, és elénekelem/eljátszom a kedvenc énekedet.

Szomszédnak: Összesöpröm a leveleket a házad előtt. Beváltható 1-szer, szeptember 1. és október 31. közt.

Férjnek: Egy általad választott hétvégén kiporszívózom a kocsit. Beváltható fél évig 2-szer.

Feleségnek: Elolvasok veled együtt egy általad választott, maximum 200 oldalas könyvet, vagy megnézek veled egy maximum kétórás filmet. Választható.

Munkatársnak: Egy általad választott héten minden reggel mosolyogva köszöntelek egy bögre kávéval.

Főnöknek: Egy általad választott héten minden reggel hozok kis virágot (női főnök) vagy sütit (férfi főnök) a közös használatú asztalunkra.

Lelkipásztornak: Egy hónapig minden vasárnap imádkozom azért, hogy örömet találj a szolgálatban.

Olyat ne ajándékozzunk, ami egyébként is a mi feladatunk! Például ha minden kedden mi mosogatunk, az számít ajándéknak, ha vállaljuk, hogy mondjuk egy hónapig szerdán is. ●

Ki-ki csoda!

Aki alázattal jár utánunk...

Gulyás Ernő

Gulyás Ernő bácsi minden vasárnap *Béke hírnökök* sokaságával keresi az előfizetőket, hogy átadhassa a lapot. Sose lankadó szeretettel végzi szolgálatát kora ifjúságától kezdve. Hívó családban nőttél fel?

Igen. Szüleim a Nap utcai baptista gyülekezetben találták meg egymást. Hét gyermekük született, hitben neveltek fel bennünket. Én a legkisebb gyermekük vagyok, engem is a Nap utcai imaházban mutattak be. Hat éves koromban a Váci útra költöztünk és a Váci úti gyülekezetbe jártunk.

Ott tértél meg?

16 éves koromban már sok áldott prédikációt hallottam, de akkor Bretz Vilmos lekipásztor prédikációja és egy régi szép ének *A hit hangjaiból* döntésre hívott: „Még egyre hangzik folytonost: Jöjj, ember, jöjj, és ne habozz... Jézusodhoz, aki kér...” Azonnal igent mondtam az Úrnak.

Vállaltál szolgálatokat is?

Az ifjúsági kör állandó tagja voltam, énekkarban, pengetőszenekarban szolgáltam, olykor szavaltam, bizonyosságot tettem. Nem volt lemondás számomra, hogy nem jártam táncolni, focizni, a cigaretta és az alkohol sem vonzott, ez neveltetésemből természetes volt. Munkahelyem javaslatára a Műszaki Tanárképző Főiskolára felvettek, három év után jeles eredménnyel államvizsgáztam. A tanítványaim előtti misszióm lényege az Istenre mutató példás élet volt.

Hol ismerkedtél meg Annuskával?

Békéscsabán tanítottam, így megfordultam a békési gyülekezetben is. Egy hálaadó ünnepélyen láttam meg őt úgy, hogy tudtam, ő lesz a feleségem. Megérintett a kedvessége, tisztasága, lelkisége, és nagyon tetszett. Házas-

ságkötésünk után az Úr áldásával megszülettek gyermekeink: Ernő és Éva. Mivel a Nap utca közelében laktunk, így ismét a Nap utcai gyülekezetbe jártunk Szabó László egyházelnök-lekipásztor idejében. Nagyon örültek nekem, mert az idősebbeket emlékeztettem édesapámra. 1960-tól előjáróvá választottak, 1972-ben diakónussá avattak. Énekkarban is énekeltem, műszaki téren is szolgáltam. **Voltak-e nehézségeid pedagógusként a hited miatt?**

1960-ban az öltözőben kiesett a zsebemből a misszióra befizetett nyugta, rajta a gyülekezeti pecséttel. Az igazgatóhoz is eljutott, aki szigorúan fogalmazott: a szocialista ifjúság nevelésére nem alkalmas a vallásos felfogású tanár. Ha kilépek az egyházból, akkor taníthatok tovább. Azt feleltem, ha ezt komolyan gondoljátok, én is komolyan felelek: inkább az iskolából lépek ki, nem az egyházból. Megtartottam a hitem, az Úr pedig engem. A BHG-ban helyezkedtem el az Anyagvizsgáló Laboratóriumban. Itt éppen azért becsülték meg, amiért ott megvetettek. Többször lettem kiváló dolgozó, majd az egész laboratórium vezetője is. Igaz lett az ige az életemben: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt.” Minden másban is mellettem állt az Úr, 1945-ben bombatalálat érte a házunkat, de Istennek terve volt velem, megmentett. Több szívinfarktusom volt, stroke- és szívműtétet, amelyeken Isten átvezetett. 1976-ban Újpestre költöztünk. Itt is szolgálatot kaptam: énekkar, imaóra-vezetés, diakónusként is. Az imaház építéskor fizikai munkákban is részt vettem.

És a *Béke hírnökök*?

41 éve veszek részt a terjesztésében. Azon dolgozom, hogy mindenkihez eljusson időben. A könyvterjesztést 1978-ban kezdtem, majd a könyvasztalnál folytatták többen, feleségem és lányom is átvette ezt a szolgálatot.

Sokféle szolgálatot végeztél hűséges életed során...

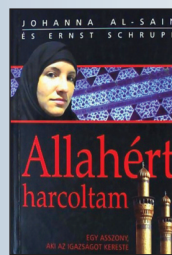
Az igazi hűséget Isten mutatta be. Az én dolgom, hogy amíg élek, szolgáljak az ő dicsőségére.

Salyámosy Éva

Most olvastam

Johanna Al-Sain és Ernst Schrupp

Allahért harcoltam

Egy nagyon aktuális könyvet olvastam. Egy életregényt. Egy keresztény családból származó német nő fiatalon a „szalonmuzulmán” pasija miatt

kezdett érdeklődni a muszlim vallás iránt. Mire szakítottak, már a vallás tanait követte. Később férjhez ment egy másik muzulmán férfihez, két fia született. Töretlenül követte a vallási előírásokat, szervezte egyházának alkalmait, konferenciákon hirdette az ígét, küzdött a muzulmánok elfogadtatásáért. Idővel az imákat gyakorolva és sokat gondolkodva kétségesbeesett, mert a kérdéseire semmiféle választ nem kapott Allahtól. Isten valóban annyira elhatárolódik tőlünk, hogy nem kommunikál velünk? Csak büntet, nem bátorít soha? Végül imádkozni kezdett saját szavaival Jézushoz, a Biblia istenéhez. A szeretet, amely betöltötte, megismertette vele az igazságos Istent, ő kegyelemből mindenkit vár, aki elfogadja, hogy Jézus meghalt minden bűnért. Nők is, férfiak is jöhetnek hozzá hiten, bűnvalláson át. Igen ám, de ezt követően menekülnie kellett agresszív, fenyegetőző férje elől. Egy anyaotthonban húzta meg magát. Nem tudjuk, mi a történetének a vége, a könyv ott fejeződik be, hogy a muzulmán férj nagyjából békességben tud találkozni hitehagyott (vagy hitét megtaláló) feleségével. Érdekes volt, de csak miután kiolvastam, akkor éreztem, milyen fontos könyv ez. Meglepő volt az a fajta „evangelizálás”, amit folytattak, túl ismerős. Egy keresztényeknek szánt könyvben is olvashattam volna. El szokott hangozni: ha ismernénk az iszlám kultúrát, jobban megértenénk őket. Bennem van a kérdés: Az európai emberek kultúráját, szokásaikat ismerjük. Tudunk nekik Jézusról beszélni?

AGÉ

Visszapillantó – a teljesség igénye nélkül

● Október a reformáció hónapja

Az évente visszatérő Október a reformáció hónapja rendezvénysorozat idei záró ünnepi istentiszteletére ezúttal nálunk került sor, az Újpesti Baptista Imaházban október 29-én. Igét *Pataky Albert* pünkösdi egyházelnök, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának al-elnöke hirdetett. A jelenlévők közös úrvacsorában vettek részt, amelyet *Szigeti János* református újpesti lelkész és *Lackner Pál* evangélikus püspök osztottak ki. Az istentisztelet liturgiájában a MEÖT tagegyházainak főpásztorai együtt szolgáltak a kerület lelkészeivel. Az alkalmon gyülekezetünk énekkarát *Kovács István* vezette. Bemutatásra került *Tóka Szabolcs* baptista orgonaművész *Ünnepi induló a reformáció 500. évfordulójára* című új szerzeménye is a szerző orgonakíséretével.

● Baptista Művészeti Napok

November 11-én az Újpesti Baptista Imaházban került sor a 2016-ban először megrendezett Baptista Művészeti Napok idei országos megnyitójára. Baptista közösségünk kapcsolatteremtési céllal hívta életre a programsorozatot az egyház Comenius Ház projektjének keretében és szervezésében, felismerve a művészetek és kulturális események közös platformját mint megszólítási lehetőséget. Ebben igényes zenei életéről ismert gyülekezetünk is részt vállalt, nem is csu-

pán a művészeti napok éves idői keretein belül. Így például többször is volt már közös alkalmunk a megnyitón szolgáló óbudai Andor Ilona Ének-Zenei Általános és Alapfokú Művészeti Baptista Iskola kórusával, tanáraival. Ezúttal a Baptista Központi Énekkarral énekeltek, zenéltek a kiválóan felkészített művészpallanták és művészek.

A nyitóesten felszólalt *Háló Gyula*, az egyház kommunikációs szaktitkára, *Papp János* egyházelnök, *Ribáné Horváth Enikő*, az Andor Ilona Ének-Zenei Általános és Alapfokú Művészeti Baptista Iskola igazgatója. Az ünnepélyes megnyitón került átadásra a 2017 Baptista Művésze díj is, amelyet ezúttal *Oláh Gábor*, a Központi Énekkar karnagya vehetett át.

● Női teadélután

November 18-án került sor az idei őszi női teadélutánra, amely már a sokadik az évek óta töretlen érdeklődéssel kísért hasonló alkalmak sorában. A tea, kávé, sütemény, pogácsa melletti találkozók nem csupán kedélyes terefere. Ahogyan a 18–19. században elsősorban Angliában rendezett teadélutánok hitéleti, missziós hatásai meghatáro-

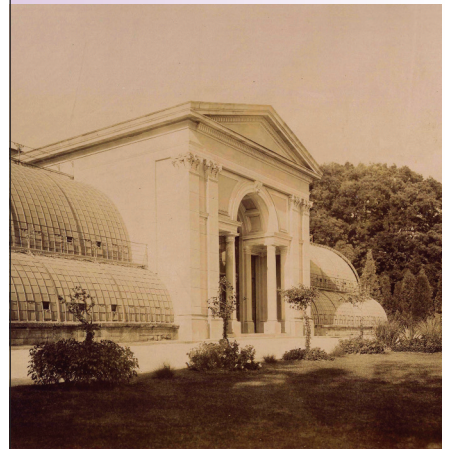
zóak voltak a női körök, közösségek, társadalmi csoportok számára, úgy az újpesti alkalmak is hitet erősítő, elköteleződést segítő céllal szerveződnek.

A vendég előadó ezúttal *Kovács Gézánné Szegedi Ildikó* volt, aki személyes hangvételű előadást tartott „Uram, add, hogy lássak!” címmel. Egyházunk rózsakerti közösségének lelkipásztornéja beszámolt arról az újonnan indított missziójukról is, amely kapcsán lelki értelemben az egyik legsötétebb helyre szeretnék bevinni Isten világosságát a szeretet erejével, nevezetesen a társzentgyörgyi cigány emberek közé. A település neve országos ismertséget 2009-ben szerzett az ott történt gyilkosságok miatt. Testvérnőnk az Istenben bízó hit bátor tetteivel követendő példát állított elénk is.

MúltKor

Aki korán kel, aranyat lel...

Még alig pirkadt, amikor az alcsúti főhercegi park utain egy alacsony termetű férfiú sietett a lugas végén levő filagoriába. Amikor odaért, eltűnt annak belsőjében. Ez mindennap ismétlődött.

Egy alkalommal egy magas termetű férfiú is a lugas melletti fűben járt, harmatkúrát használva. Amint a filagoriához közeledett, szokatlan beszéd hangja ütötte meg a fülét... Mi ez?... s aztán figyelemmel hallgatta...

Percekkel később a kis termetű férfiú tiszteletteljesen állott a magas termetű előtt...

– Ön imádkozott, ugye, kedves barátom?

– Igen, fenség – szólt a kis termetű –, itt szoktam reggeli áhítatomat elvégezni...

– Én is imádkozó ember vagyok – mondotta József főherceg a mi imádkozó testvérünknek, s ezentúl többször lehetett látni a park sétányain járni a két imádkozó férfiút...

Az [újpesti baptista] imaház építéskor József főherceg 500 koronát küldött. Vajon igaz a közmondás, aki korán kel, aranyat lel?...

Piszmann Béla

Az alcsúti kastély fennmaradt épületei ma is látogathatóak. Parkjában nyílt meg az Alcsúti Arborétum. A fenti képen az egykori pálmaház látható.

Hatalmas apróságok

● **Gyülekezetépítő lelkipapok – fiatalabbak is elkezdhetik**

Ebben a hónapban megtanulom egy nálam idősebb testvér nevét, akiét még nem tudom.

● **MosolyOktató – Baratiéknál**

Zoja (5) szalonnát vacsorázott egy téli estén a családdal. A nagy lakmározásban csak később tűnt fel, hogy nem sok kenyeret evett a szalonnához. Rászóltunk, hogy most már nem ehet több szalonnát, mert fájni fog a hasa. Erre Zoja megszólalt: „Akko kobászt!”

Zoja (5 és fél) Baján nyaralt az unokatesóknál. A vele egyidős Nátánnal találtak a konyhában egy tábla keserű csokit. Megkérdezték, hogy megehetik-e. A nagynéni azt válaszolta, hogy várjanak egy picit, és kapnak majd egy finomabb tábla csokit. Mire Hilda nagynéni visszaért hozzájuk, a két kis kópé már begyúrta a teljes tábla keserű csokit. Zoja boldogan mutatta neki az üres csokipapírt: „Hida, erre az van ráírva, hogy nagyon pinyom!”

Blanka (2) a nagyszülőknél nyaralt. Az egyik nap, amikor a papával maradt otthon, számtalanszor megkérdezte: „Papa, hol a jépóm?” Szegény papa nem értette, mit is szeretne tőle Blanka, pedig már mindenre rámutatott, hogy talán ez lehet az. De Blanka csak kitartóan kérdezgette: „Papa, hol a jépóm?” Délután azután együtt mentek ki a műhelybe, amikor is Blanka hirtelen a fejéhez kapott, és rámutatott a műhelyasztal mellett lévő fellépőjére: „Papa, hát itt a jépóm!”

● **Egészségünkre!**

– kincses tanácsok Kincsesné dr. Meláth Melindától

A téli időszak sajnálatos velejárói a szén-monoxid-mérgezőssel kapcsolatos hírek. Minden fűtési idényben

hallani olyan halálesetekről, amelyeket régebbi típusú kazán, nem ellenőrzött kémény vagy rossz kályha okoz. A szén-monoxid elsősorban amiatt jelent veszélyt, mert színtelen, szagtalan, és érzékelőberendezés nélkül észrevehetetlen, általában csak a rosszullet figyelmeztet a jelenlétére. A mérgezésre kezdetben kábultság, fejfájás, fülzúgás, hányinger, szédülés, zavartság, a bőr kipirulása jellemző. Hasonló tüneteket más, kevésbé veszélyes betegség is okozhat, ezért a mérgezést szenvedő hajlamos elbagatellizálni a problémát. A mérgezés későbbi fázisaiban izomgörcsök, hányás, bénulás, legsúlyosabb esetben eszméletvesztés és fulladás lép fel. Legyünk elővigyázatosak!

● **Világboldogító Sletek**

Akkor lesz jó a hab, ha meleg! A gőz fölött felvert tojásfehérjét addig szoktam verni, amíg a kristálycukor elolvad, a hab selymes és jó meleg lesz, de nem forró! Ezt az ujjunkkal könnyen ellenőrizhetjük. Mert ha csak langyos a hab, akkor majd ragad és összeesik. Ha meg forró a hab, akkor törik, nem lehet szépen szeletelni. Ha viszont melegnek érezzük, akkor pont jó lesz! (Molnár Ferencné Kati)

● **(Révész) Sanyi bácsi kertjéből – kertészrovatka**

A szépséges hibiszkuszok bevonultak az imaház udvaráról a folyosóra, hogy védett helyen várják ki a tél elmúltát.

Asztal körül

Sárgarépa-ekvár

Hozzávalók

1 kg sárgarépa
4 db narancs leve
2 db citrom leve
30-40 dkg cukor (ízlés szerint, lehet egyéb édesítővel is)
1 csomag 2:1 dzsemfix
3 dl víz

1. A répákat alaposan megtisztítjuk, majd karikára vágjuk, és a vízben puhára pároljuk.
2. Közben a narancsokat és a citromokat kifacsarjuk, majd a levükben a cukrot feloldjuk.
3. A megpárolt répát összeturmixoljuk, majd egy lábasban összekeverjük az édesített narancs- és citromlével.
4. Együtt visszatesszük a tűzre, belekeverjük a dzsemfixet, és összeforraljuk.
5. Még forrón jól záró üvegekbe tesszük, 5 percre fejre állítjuk, majd vissza.

Kihűlés után úgy fogyasztható, mint bármely lekvár, de sült húsok mellé igazán finom!

Kovácsné Beáta

Bölcs beszéd

Mikortól számít valaki öregnek?

Talán akkortól, amikor már több az emléke, mint a célja.

Frittmann Zsombor

Kiadja az Újpesti Baptista Gyülekezet
1043 Budapest, Kassai u. 26.
ujlant@baptist.hu; www.ujlant.atw.hu
Felelős kiadó Mészáros Kornél
Felelős szerkesztő Szommer Hajnalka
Tördelőszerkesztő Papp Szabolcs
ISSN 1217-4378
A cikkek egy része rövidítve fért a lapba.
Eredeti teljes terjedelmükben olvashatók
a www.ujlant.atw.hu oldalon.